

der maaske senere kan komme til at foreligge for Selskabets Aktionærer. Af disse Grunde finder Udvalget at kunne anbefale, at Selskabets Videreførelse søges tilrettelagt ad Lovgivningens Vej ved en Rekonstruktion paa ekstraordinær Maade, saaledes som nedenfor anført.

I denne Forbindelse kan nævnes, at der har været Forslag fremme om en Rekonstruktion af Selskabet paa den Basis, at der blev givet en Lov, hvorefter alle af Moratorieloven omfattede Kreditorer i en længere Aarrække, 5—10 Aar, skulde være afskaaret fra at kræve deres Fordringer betalt, altsaa en Slags „Indefrysning“ af en Del af Selskabets Kreditorer, for derved at gøre det muligt at se Tiden noget an. Samtidig skulde det blive muligt at undgaa Vanskelighederne vedrørende Licenskontrakterne, og det skulde endelig blive muligt at bevare Fremtidschancen for Selskabets Aktionærer. Udvalget har drøftet dette Forslag, som man dog ikke har ment at kunne tiltræde. Efter Udvalgets Opfattelse betød Forslaget kun en ganske øjeblikkelig Fordel og Udskydelse af Vanskelighederne. Selskabet vilde efter Udvalgets Opfattelse blive ført videre i svækket Form og i en Tilstand af Utryghed, og *der vilde ikke være skabt tilstrækkelig sikre Arbejdsvilkkaar for Selskabet*, hvorved ogsaa Forholdet til Licenshaverne i det lange Løb vilde lide Skade. Udvalget er af den Opfattelse, at Forslagets Mangler ikke opvejes af de ved første Øjekast tiltalende Momenter.

Endelig har Udvalget i sine Overvejelser angaaende de forskellige Muligheder for Virksomhedens Videreførelse optaget til Drøftelse en Ordning, der gaar ud paa *indenfor det gamle Selskabs Rammer, ved særlig Lov at foretage en Deling af Selskabet i to Afdelinger*, nemlig en Afdeling I, der bevarer Selskabets hidtidige Navn og viderefører Selskabets Virksomhed i det Omfang, Betingelser herfor er til Stede, og en Afdeling II (Afviklingsafdelingen), hvis Opgave er at afvikle den Del af Selskabets hidtidige Virksomhed, som ikke henføres til Afdeling I. De to Afdelinger skal ikke hæfte for hinandens Forpligtelser, og ikke heller skal Tilgodehavender hos den ene Afdeling kunne benyttes til Modregning mod Forpligtelser overfor den anden. Til Afdeling I henføres saadanne Aktiver, Kontrakter og andre Rettigheder — tilligemed de herpaa hvilende Forpligtelser — som skønnes at være af Interesse for Virksomhedens Videreførelse. Som Vederlag for de til Afdeling I henlagte Aktiver udfærdiger Afdeling I *Præference-Aktier* og derhos 350 000 *Stamaktier* à 1 Kr., hvilke Aktier overgives til Afdeling II. Afdeling II ledes af en af Ministeren for Handel og Industri efter nærmere Regler udnævnt Afviklingskomité, der forvalter de Afdeling II tilhørende Aktiver, derunder Aktierne i Afdeling I. Der tillægges Præferenceaktionærerne kumulativ begrænset Dividenderet. Præferenceaktierne gøres til Genstand for Indløsning efter visse nærmere fastsatte Regler, og før eller senere skulde — hvis Virksomheden viser sig at have tilstrækkelig Indtjeningssevne — Præferenceaktierne være helt udtrukket, medens Stamaktierne bliver tilbage. *Først naar Kreditorerne har opnaaet fuld Dækning, udloddes Stamaktierne til Selskabets oprindelige Aktionærer*, som dermed indtræder i deres gamle Rettigheder.

Ved en saadan Ordning synes der at være taget fornødent Hensyn til alle i Virksomheden interesserede Parter. Man undgaar Likvidation, man bevarer Kontinuiteten i Virksomheden og undgaar Vanskeligheder vedrørende Licenskontrakterne, og man opnaar samtidig den skarpe Sondring mellem Fortid og Fremtid, som efter Udvalgets Opfattelse er en Betingelse for, at den videreførte Del af Virksomheden faar Arbejdsro.

Det maa vel erkendes, at en Ordning efter disse Retningslinier afviger stærkt fra de Regler, der normalt ifølge Aktieloven kommer til Anvendelse overfor et Selskab i en Situation som den foreliggende; men det maa samtidig erindres, at der *i nærværende Tilfælde staar store Samfundsinteresser paa Spil*, hvilket synes at maatte være en tilstrækkelig Motivering for en Fremgangsmaade som den ovenfor nævnte, ligesom de